

Narodila jsem se 2.5.1049 v Praze, do úřednické rodiny. Můj otec dělal nákupčího pro Národní podnik Tonak, výroba klobouků a matka dělala účetní pro československé dráhy. Po vchození ZŠ v Praze na Žižkově jsem se vyučila modistkou (výroba klobouků a čepic) pro Národní podnik Tonak v Praze. Za mého mládí nebylo možné jít na střední školu s jednu 3 a nemít rodiče v KSČ, což byl můj případ. Až po vyučení jsem šla studovat Střední průmyslovou školu oděvní a poté jsem pracovala jako návrhářka modelů – modelářka v NP Tonak.

V roce 1975 jsem se provdala a odstěhovala se s manželem do Chlumčan u Plzně. Narodila se nám dcera Blanka. Později jsme se přestěhovali do Dobřan, kde žijí dodnes.

Již v září 1983 jsem požádala Městský národní Výbor Dobřany o povolení k poskytování služeb podle § 154, číslo zákona si již nepamatuji, činnost modistickou. Toto povolení jsem obdržela 11.10.1983 na plný pracovní poměr – hlavní soukromou výdělečnou činnost. Byla jsem tenkrát první na okrese Plzeň-jih, kdo toto povolení na hlavní výdělečnou činnost získal. Živnostenské listy byly vydávány až od roku 1992, po Sametové revoluci 17.11.1989.

Od konce roku 1988 jsem však začala mít se soukromničením obrovské potíže. Znelíbila jsem se soudruhovi předsedovi komise služeb a jeho ženě, která mi odmítla zaplatit za materiál na kožešinou čepici z berana, který si nepřinesla a já jsem jí ho sehnala. Nedala jsem se a nastalo peklo. Den před Vánoce téhož roku mi bylo odebráno bez udání důvodů povolení k činnosti. Zůstala jsem bez prostředků a manžel byl v té době již v částečném invalidním důchodu, který byl velmi nízký a přivydělat se směla jen směšná částka. Začátkem roku 1989 jsem dala celý případ k soudu a soudní jednání jsem na 1. stání vyhrála. Povolení mi museli vrátit, ale nikdy jsem se nedočkala omluvy.

V té době jsem již měla činnost rozšířenou o kožešnickou výrobu, výrobu oděvů a plyšových hraček. Na hračky jsem musela mít povolení od odborné komise z Krajského Národního Výboru.

Od roku 1989 jsem měla postupně 3 obchody, které jsme museli s manželem na základě stavebního povolení vždy vybudovat z nebytových prostor. Od téhož roku mi s mojí činnosti na základě povolení pomáhal manžel. 1.1.1991 jsem získala od Ministerstva školství jako 22. v republice povolení k soukromému praktickému vyučování učňů, obor dámská krejčová. Vyučila se u mě dvě děvčata. Jedna z nich byla moje dcera.

Živnostenské listy vlastním a soukromničím nepřetržitě dosud. Po odchodu do důchodu již jen na vedlejší pracovní poměr a jezdím po řemeslných trzích.

Marie Melišová